

УДК 343.137.5

DOI <https://doi.org/10.32782/ln.2025.25.13>

Гавриленко В.В.

кандидат юридичних наук,

докторант кафедри міжнародного та європейського права

Державне некомерційне підприємство

«Державний університет «Київський авіаційний інститут»

ПОВОДЖЕННЯ ІЗ КОНФІДЕНЦІЙНОЮ ІНФОРМАЦІЄЮ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО СТАНДАРТУ У НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Проблема дослідження полягає в тому, щоб з'ясувати особливості імплементації міжнародно-правового стандарту щодо поводження із конфіденційною інформацією у національне законодавство європейських країн у сферу діяльності судових та правоохоронних органів.

Метою статті є обґрунтування тези про те, що в кожній європейській державі міжнародний принцип поводження із конфіденційною інформацією визначається у національному законодавстві у якості основного принципу діяльності представника судового та правоохоронного органу. **Завданнями** є аналіз наукових праць, міжнародних джерел та національних законодавчих актів, у яких визначені питання імплементації міжнародного стандарту стосовно поводження із конфіденційною інформацією у діяльності судових та правоохоронних органів.

Результати дослідження. У Міжнародному кодексі поведінки державних посадових осіб (1996 р.) зазначено загальне правило, що державні посадові особи мають зберігати у таємниці відомості конфіденційного (професійного) характеру, якщо національне законодавство, виконання обов'язків або потреб правосуддя не вимагають іншого [1, п. 10] («вимагати іншого», скоріш за все, мається на увазі наявність у посадовця допуску або доступу до інформації, яку віднесено до державної таємниці), але не надається жодних критеріїв або пояснень, за допомогою яких

можна було б почути які відомості відносяться до конфіденційного або професійного характеру. Цей момент більш детально розкривається у Модельному кодексі поведінки державних службовців (2000 р.), де цьому питанню призначено аж дві статті. У *першій статті* йдеться про віднесення всієї інформації, до якої має доступ державний службовець, до категорії «офіційної інформації», яку він має трактувати та поводитися з нею «з належною конфіденційністю» [2, ст. 11]. Це словосполучення дуже цікаво як з наукової, так й з практичної точки зору. Не намагаючись дати йому вичерпний аналіз, здається, що автори цього міжнародного стандарту мали на увазі зміст категорії «належна конфіденційність» як суму характеристик або правил, що використовуються під час поводження з інформацією, яку відносить кожна держава за своїм законодавством до інформації з обмеженим доступом та яку необхідно зберігати за чітко встановленими правовими приписами.

У *другій статті* дається деталізація визначень ст. 11. Йдеться вже про системи доступу до інформації, які встановлені національними законодавствами та у відповідності з якими державний службовець повинен надавати отриману ним інформацію та поводитися з нею. Тобто, він повинен вживати належних заходів щодо забезпечення безпеки, захисту і конфіденційності інформації, яка йому стала відомою, не намагатися отримати доступ до неналежної йому інформації, не використовувати

вати інформацію неналежним чином, *не приховувати* офіційну інформацію, яка повинна бути розкрита та яку він має обов'язково повідомляти, якщо він знає або має підстави підозрювати, що така інформація є фальшивою чи такою, що вводить в оману [2, ст. 22].

Вище зазначені стандарти-зобов'язання стосовно «*не намагатися отримати доступ до неналежної інформації*» та «*не приховувати отриману інформацію*» є дуже цікавими, бо їх рідко можна побачити імплементаваними у національні законодавчі акти, які нижче на прикладі законодавчих актів тих самих країн (Великої Британії, Чеської Республіки, Федеративної Республіки Німеччини, Литовської Республіки та Республіки Польща) ми й дослідимо.

Особливістю Кодексу державної служби Великої Британії (The Civil Service code) стосовно предмету нашого дослідження, яке зараз визначається категорією «*конфіденційна інформація*», є те, що цю категорію ми зовсім не побачимо у законодавчому акті. Замість неї використовуються категорії «*інформація*» або «*офіційна інформація*». Так, у визначенні принципу «*порядність*» (integrity) однією з характеристик зазначається, що службовець повинен вести точний офіційний облік і максимально відкрито поводитися з інформацією в рамках правового поля та не повинен зловживати своїм службовим становищем, використовуючи інформацію, отриману під час виконання службових обов'язків, для просування своїх особистих інтересів або інтересів інших осіб, а також розголошувати офіційну інформацію без дозволу, у тому числі й після звільнення зі служби. Однією з характеристик принципу «*об'єктивність*» (objectivity) визначено те, що держслужбовець повинен представляти інформацію *на підставі доказів та точних фактів* і не може *ігнорувати незручні факти* (ignore inconvenient facts) чи важливі міркування при наданні поради чи ухваленні рішень [3].

Отже, ми бачимо, що британський законодавець дещо неточно та поверхово відобразив

міжнародні стандарти у своєму законодавчому акті стосовно поведінки державними службовцями з конфіденційною інформацією. Також, є дуже помітним факт деякої некоректності у відборі адекватних категорій для імплементації міжнародних стандартів, тобто є явні похибки у законодавчій техніці. Так, «зобов'язання представляти інформацію *на підставі доказів та точних фактів*» у міжнародних стандартах формулюється, як правило, через категорію «*об'єктивність*», тобто державні установи, у тому числі правоохоронні органи, та їх представники мають надавати громадськості та в інстанції *об'єктивну інформацію* як про свою діяльність, так і інформацію, яку вони отримали у процесі службової діяльності. Невипадково надання *об'єктивної інформації* особливо підкреслено в Європейському кодексі поліцейської етики та названо ключовим принципом у діяльності поліцейських: «*ключовим принципом має завжди бути об'єктивність* (курсив наш – авт.)» [4, п. 19, коментар, с. 34]. Натомість, запропонований британським законодавцем попередній захід у вигляді збору «*доказів*» та «*точних фактів*» перед тим, як надати інформацію споживачам, передбачає сукупність складних елементів розслідування, які вимагатимуть багато часу. Поки збиратимуться *факти та докази* цінність інформації буде втраченою, а інстанції та громадськість певний час будуть знаходитися у стані невизначеності або дезорієнтації, що у демократичній цивілізованій державі неприпустимо. *Об'єктивність інформації* передбачає передачу її в інстанції або через ЗМІ громадськості без елементів упереженості, свідомого перекручення, залежності від думки, волі та бажань того, хто отримав та передає відомості, дані, факти, докази тощо. Інакше кажучи, державний службовець або представник правоохоронного органу має надавати інформацію у будь-який точковий момент політичної, кримінальної або іншої події без внесення до неї суб'єктивних свідомих домислів, перекручувань, згладжувань, залякувань тощо. Дійсно, що для збору

та передачі *об'єктивної інформації* треба державним службовцям постійно навчатися володіти навичками аналізу ситуацій, що складаються, та неухильно дотримуватися розроблених методик відображення їх в інформаційних повідомленнях. Отже, на нашу думку, у британському законодавстві визначення *«зобов'язання представляти інформацію на підставі доказів та точних фактів»* є явним розширенням змісту міжнародного стандарту. Можна було б просто обмежитися категорією *«об'єктивність»* та сформулювати правовий припис щодо одного із зобов'язань державного службовця через словосполучення *«надавати об'єктивну інформацію»*. До речі, це якраз би повністю відповідало одному з визначених британським законодавцем принципу *«об'єктивності»* (objectivity).

Стосовно визначеного у Модельному кодексі міжнародного стандарту щодо неприпустимості *«приховування офіційної інформації»*, чомусь у британському акті цей стандарт переданий через дієслово *«ignore»*, але *«ігнорувати»* та *«приховувати»* мають зовсім різні значення, особливо під час визначення міри відповідальності для держслужбовця, якщо він *«проігнорував»* або *«приховав»* інформацію.

Тепер визначимо як поведження з *«конфіденційною інформацією»* врегульовано у чеському законодавстві.

В обох кодексах етики Чеської Республіки (Кодекс етики Уряду та Кодекс етики посадових осіб та службовців державного управління) міжнародні стандарти стосовно *конфіденційності* імплементовані майже однаково. *По-перше*, статті, де розкривається зміст того, що службовці мають робити та що їм заборонено, суттєво не відрізняються, хоча коло завдань, обов'язків та категорії інформації, якими вони оперують, дуже розходяться. Зрозуміло, що співробітники уряду та посадові особи і службовці державного управління в першу чергу мають дотримуватися встановлених правил поведження з інформацією, яку національним законодавством віднесено до державної таємниці або до інформації

з обмеженим доступом. Якщо службовець має допуск та доступ до цієї інформації, то у випадку її розголошення або втрати матеріального носія з подібною інформацією, він підлягає відповідальності, аж до кримінальної.

По-друге, у кодексах основний наголос робиться не на інформації, яку віднесено до державної таємниці, а до іншої *конфіденційної інформації*, види, зміст та об'єми якої встановлюються законодавством кожної країни по різному. Наприклад, в Україні *конфіденційність* інформації встановлюється трьома законодавчими актами: Законом України *«Про доступ до публічної інформації»* (стаття 7), Законом України *«Про інформацію»* (стаття 11 та 21) та Законом України *«Про захист персональних даних»* (стаття 2). А в Чеській Республіці у Законі *«Про свободу інформації»* зазначено, що поведження з будь-якою інформацією стосовно особи, її персональних даних, недоторканості приватного життя тощо може бути здійснено лише у відповідності з правовими нормами, що регулюють її захист. І далі йдеться про посилання майже на десять законодавчих актів [5, ст. 8а, п. 1, посилання 4а].

По-третє, скільки б законів не було, вони не можуть повністю охопити, врегулювати поведження та ввести у правове поле весь масив того, що відноситься до *конфіденційної інформації*. Тобто, залишається частка тієї *конфіденційної інформації*, поведження з якою державний службовець має здійснювати виходячи не з законодавчих положень, а керуючись загальними принципами та особистим розсудом. Ось чому чеський законодавець у Кодексі етики Уряду робить правовій припис стосовно того, що державний службовець зберігає в таємниці факти, що стали йому відомими у зв'язку з виконанням завдань, які можуть *завдати шкоди або загрожувати діяльності керівництва* [6, ст. XV]. Так само він визначає й в Кодексі етики посадових осіб та службовців державного управління [7, ст. 9]. Інакше кажучи, цим загальним принципом стає *суб'єктивний погляд*

службовця на те, чи може завдати шкоди або загрожувати нормальній діяльності державної установи, яку він представляє, у випадку розголошення факту, що став йому відомим. На наш погляд, чеський законодавець поступив дуже розумно, імплементуючи таким чином міжнародний стандарт, оскільки охопити всі життєві реалії та відобразити їх, навіть у відомчих інструкціях, неможливо. Дійсно, треба надати державним службовцям певну свободу у прийнятті ними рішень, виходячи з загальних принципів державної служби.

По-н'яте, в обох чеських кодексах майже адекватно міжнародним стандартам визначається виняток із загальних правил стосовно збереження конфіденційності, якщо державний службовець стикається із фактами, що викликають у нього підозру в незаконній або недозволеній поведінці інших його колег, корупційній діяльності тощо. Зрозуміло, що у цих випадках зобов'язання щодо конфіденційності не поширюються на ганебні факти професійної поведінки. Більш того, державний службовець зобов'язується повідомляти про ці факти, у тому числі й в якості добросовісного викривача.

По-шосте, в обох чеських кодексах ми не знаходимо навіть натяку на імплементування таких міжнародних стандартів у поведінки державних службовців як «не намагатися отримувати доступ до неналежної інформації» та «не приховувати отриману інформацію». Чомусь ці дуже важливі стандарти залишилися поза увагою чеських законотворців, хоча з великою часткою ймовірності можна припустити, що подібні факти мають місце у повсякденній діяльності чеських державних службовців, у тому числі й представників правоохоронних органів.

Тепер ми дослідимо як міжнародний стандарт стосовно дотримання «конфіденційності інформації» імплементовано у законодавство Федеративної Республіки Німеччини.

У Федеральному Законі ФРН «Про державних службовців» [8, ст. 67] дотримання *конфіденційності* визначено у якості обов'язку

(*verschwiegenheitspflicht*), від якого службовець звільняється у трьох випадках:

- під час обов'язкових контактів при офіційних відносинах;
- під час повідомлення про факти, відомості про які у силу своєї малозначності не потребують збереження у таємниці;
- під час повідомлення компетентному вищому службовому, правоохоронному чи іншому органу чи зовнішньому органу, призначеному вищим службовим органом, про фактично обґрунтовану підозру у скоєнні корупційного правопорушення.

Ці наведені вище три випадки, в цілому, майже повністю відображають міжнародні стандарти.

Але, у статті 67 Закону ФРН є приписи, які значно доповнюють або розширюють міжнародні стандарти. *По-перше*, дуже цікавим є припис стосовно того, що визначений обов'язок щодо збереження у таємниці відомостей про справи, які веде службовець, *не розповсюджується* на встановлені законом випадки повідомлення про кримінальні злочини, що готуються, та поведінку, *спрямовану на підтримання базових принципів вільного демократичного ладу*.

По-друге, державні службовці не можуть давати свідчення в суді чи поза судом або робити заяви без дозволу з питань, відомості про які він зобов'язаний зберігати у таємниці. Дозвіл надається керівником або, якщо відносини державної служби закінчилися, останнім начальником.

По-третє, державні службовці повинні навіть після припинення державної служби на вимогу свого начальника або останнього начальника видавати офіційні документи, креслення, зображення та записи будь-якого роду на офіційних процесах, включаючи репродукції. Те ж саме стосується їхніх живих родичів і спадкоємців.

Як бачимо, імплементування міжнародних стандартів у німецьке законодавство, на відміну від інших країн, має суттєві відмінності та значно розширює їх зміст.

Тепер проаналізуємо визначення дотримання «*конфіденційності інформації*» у законодавстві Литовської Республіки (ЛР).

Особливістю литовського законодавства є те, що «*конфіденційність*» у загальному вигляді визначено спочатку у Законі ЛР «Про держану службу Литовської Республіки», а потім у законодавчих актах, що регулюють діяльність конкретного державного або поліцейського, або іншого правоохоронного органу.

Отже, розглянемо загальні правові приписи у Законі ЛР «Про держану службу Литовської Республіки» [9], в якому про визначення стандарту дотримання *конспіративності* йдеться у трьох статтях. Спочатку у статті 3 стосовно основних принципів діяльності державних службовців та їх службово-етичної поведінки *конспіративність* та поведення з іншою інформацією розкривається у трьох принципах: *відповідальності*, тобто державний службовець повинен крім іншого відповідати за належне дотримання *конфіденційності* під час використання відомостей та документів; *самовідданості*, тобто службовець має використовувати довірену йому службову інформацію лише в інтересах суспільства та при виконанні своїх обов'язків, не намагаючись знайти вигоду для себе чи інших осіб, пов'язаних з ним; *публічності і прозорості*, тобто дія цього принципу може бути обмеженою з метою захисту особистих прав, державної, службової або комерційної таємниці.

У статті 5 Закону, яка має назву «Застосування закону», наведено перелік державних службовців, на яких *не розповсюджується* дія Закону, тобто дотримання ними *конфіденційності* та збереження інформації регулюється більш детально іншими окремими законодавчими актами. Зокрема, до цього переліку віднесено: державні політики, судді та прокурори, військовослужбовці, розвідники, офіцери Спеціальної слідчої служби ЛР тощо.

Насамкінець, у статті 16 Закону, де йдеться про обов'язки державного службовця, у пункті «8)» визначено правовий припис, який забороняє використовувати служ-

бову та конфіденційну інформацію інакше, ніж у порядку, встановленому законами чи іншими правовими актами.

Як бачимо, особливістю Закону ЛР «Про держану службу Литовської Республіки» стосовно визначення *конфіденційності* поводження з інформацією є те, що в ньому міжнародний стандарт розкладений по трьох складових:

1) в основних принципах діяльності державних службовців та їх службово-етичної поведінки;

2) у визначенні переліку державних службовців, *конфіденційність* яких регулюється іншими законодавчими актами;

3) у визначенні обов'язку щодо використання службової та конфіденційної інформації виключно на підставі законів та нормативно-правових актів.

На наш погляд, подібна не схожа на досвід інших країн імплементація міжнародного стандарту цілком виправдана, бо принцип *конфіденційності* для кожної групи державних службовців має настільки суттєві відмінності, наскільки відрізняється характер їх діяльності, компетенція, права та обов'язки тощо. Дійсно, неможливо порівняти зміст та об'єм дотримання *конфіденційності*, наприклад, державним службовцем муніципального органу та поліцейським, представником уряду, офісу президента, співробітником розвідувального органу тощо.

Тепер на прикладі Закону ЛР «Про поліцію» [10] ми дослідимо як в ньому знайшли свою подальшу деталізацію загальні положення про *конфіденційність*, що визначено у Законі ЛР «Про держану службу Литовської Республіки».

В Законі ЛР «Про поліцію» *конфіденційність* розкривається у двох статтях. У статті 7 Закону, яка має назву «Гласність у діяльності поліції», наведено жорсткий правовий припис щодо заборони надавати або публічно оголошувати відомості, що становлять державну, службову, комерційну, виробничу чи банківську таємницю, за винятком випадків,

встановлених законом. Відомості, отримані під час службової діяльності, які порушують презумпцію невинуватості особи, завдають шкоду честі, гідності чи безпеці особи, законним інтересам фізичних та юридичних осіб, перешкоджають попередженню, роз'ясненню кримінальних чи адміністративно-правових діянь, розкривають склади правопорушень (провин) або інших пов'язаних з їх вчиненням дій, не підлягають розголошенню.

Отже, ми бачимо, що у рамках *конфіденційності* співробітникам поліцейських органів без встановлених правовими приписами виключень фактично узаконена повна заборона на розкриття або розголошення будь-яких відомостей, віднесених у державі до інформації з обмеженим доступом. У статті 25 цього Закону, де йдеться про обов'язки посадових осіб поліції, заборону ще раз підтверджено приписом, що співробітник поліції повинен зберігати в таємниці довірені йому відомості, що становлять державну та службову таємницю, якщо виконання службових обов'язків не потребує іншого.

Далі ми дослідимо втілення міжнародного стандарту щодо *конфіденційності* поводження з інформацією у законодавстві Республіки Польща, тобто у Законах РП «Про державну службу» та «Про поліцію».

У першому законі серед інших обов'язків визначено лише зобов'язання державного службовця щодо збереження таємниці, охорону якої передбачено відповідними законодавчими актами [11, ст. 76]. У другому законі ми взагалі не знаходимо ані у загальних положеннях, ані в обов'язках поліцейського згадок на *дотримання конфіденційності*. Лише у статті 25 Закону РП «Про поліцію» [12], яка має назву «Вимоги до кандидата на службу в поліції», є правовий припис про те, що кандидат повинен мати певні схильності щодо дотримання дисципліни, готовності підкорятися, а також попередній життєвий досвід, який гарантував би дотримання ним таємності відповідно до вимог, визначених у положеннях про захист секретної інформа-

ції. Тобто, надається бланкетний (відсильний) елемент на законодавство, у якому визначені критерії для надання особі допуску до відомостей або інформації, віднесеної до державної таємниці.

Отже, ми бачимо, що польський законодавець досить поверхово вирішив імплементувати міжнародні стандарти щодо дотримання *конфіденційності* представниками державних органів у своє національне законодавство. Фактично в обох польських законах є тільки згадка на необхідність дотримання *принципу конфіденційності*, який окреслений лише рамками загальних правових приписів стосовно того, що державні службовці, у тому числі й представники правоохоронних органів, приймають присягу, де приписи щодо неухильного виконання законів, наказів керівництва та відомчих інструкцій фактично охоплюють всі «правові дрібниці» щодо дотримання цього принципу. Дійсно, у присягах, як правило, зазначено, що державні службовці мають неухильно дотримуватися положень законів та підзаконних актів, у яких, як раз, й визначаються усі деталі дотримання *конфіденційності*. Невипадково у Законі РП «Про поліцію» є прямий правовий припис, що співробітник поліції повинен виконувати обов'язки, які визначені у прийнятій ним присязі [12, ст. 58].

Іншою суттєвою особливістю польського законодавства стосовно *принципу конфіденційності* є те, що у законодавчих актах про організацію та діяльність окремих державних органів або структур знаходиться багато банкетних статей, які відсилають до інших законодавчих актів, коли йдеться про *дотримання таємності або збереження секретності*. Так, у Законі РП «Про поліцію» зазначено, що поліція для виконання статутних завдань може використовувати дані про особу, у тому числі у формі електронного запису, які отримані іншими державними органами, службами та установами в результаті проведення оперативно-розшукових заходів, та опрацьовувати їх у значенні Закону від 14 грудня

2018 р. «Про захист персональних даних», що обробляються у зв'язку із попередженням та боротьбою зі злочинністю без відома та згоди суб'єкта даних [12, п. 4, ст. 14].

Висновки. Міжнародний принцип поведіння з конфіденційною інформацією та іншою інформацією у сфері діяльності судових та правоохоронних органів є одним з основних імплементованих в національне законодавство принципів діяльності, спрямованої на побудову належного національного правопорядку. Він торкається широкого кола питань, почина-

ючи від допуску та доступу до інформації співробітників правоохоронної сфери, регламентації численних правил щодо поводження з нею, та закінчуючи з визначенням критеріїв відповідальності за порушення цих правил. Але, в кожній країні є свої особливості імплементації цього міжнародного принципу, виходячи з цілей діяльності правоохоронної системи, обраного державою внутрішньополітичного курсу, наявних історичних та культурних традицій, сталих поглядів суспільства на роль та місце держслужбовця у державі тощо.

Анотація

У статті досліджується зарубіжний досвід імплементації міжнародно-правового стандарту щодо «поводження із конфіденційною інформацією» у сферу національної правоохоронної діяльності. Аналізуються міжнародні документи, національні законодавчі та інші нормативно-правові джерела декількох європейських країн з метою порівняння їхнього досвіду імплементації міжнародно-правового стандарту у діяльність співробітників судових та правоохоронних органів. Зазначено, що зарубіжне законодавство зобов'язує держслужбовців взагалі та представників судових та правоохоронних органів зокрема неухильно виконувати положення міжнародних документів та національного законодавства у своїй повсякденній діяльності. Досліджено особливості порядку віднесення в європейських країнах інформації до категорії належної, офіційної або конфіденційної. Робиться наукове припущення, що розробники міжнародного стандарту мали на увазі зміст категорії «належна конфіденційність» як суму характеристик або правил, що використовуються під час поводження з інформацією, яку відносить кожна держава за своїм законодавством до інформації з обмеженим доступом та яку необхідно зберігати за чітко встановленими правовими приписами. Обґрунтовано, що в кожній країні створено певну систему доступу та допуску співробітників судових та правоохоронних органів до конфіденційної інформації, а також встановлені правила, відповідно до яких державний службовець повинен надавати отриману ним інформацію та правильно поводитися з нею. На прикладі законодавства Великої Британії, Чеської Республіки, Федеративної Республіки Німеччини, Литовської Республіки та Республіки Польща здійснено порівняльний аналіз застосування міжнародно-правового стандарту стосовно поводження посадових осіб із конфіденційною інформацією та визначено особливості, що характерні для кожної держави.

Робиться висновок, що міжнародний принцип поведінки з конфіденційною інформацією та іншою інформацією у сфері діяльності судових та правоохоронних органів є одним з основних імплементованих в національне законодавство принципів діяльності, спрямованої на побудову належного національного правопорядку. Але, в кожній країні є свої особливості імплементації цього міжнародного принципу, виходячи з цілей діяльності правоохоронної системи, обраного державою внутрішньополітичного курсу, наявних історичних та культурних традицій, сталих поглядів суспільства на роль та місце держслужбовця у державі тощо.

Ключові слова: міжнародно-правові стандарти, конфіденційна інформація, імплементація, національний правопорядок, судові та правоохоронні органи.

Gavrylenko V.V. Handling confidential information: European experience in implementing international legal standards into national legislation

Summary

The article examines the foreign experience in implementing the international legal standard on “handling confidential information” in national law enforcement. The author analyzes international documents, national legislative and other regulatory sources of several European countries in order to compare their experience in implementing the international legal standard in the activities of judicial and law enforcement bodies. It is noted that foreign legislation obliges civil servants in general and representatives of judicial and law enforcement agencies to strictly comply with the provisions of international documents and national legislation in their daily activities. The peculiarities of the procedure for classifying information in European countries as appropriate, official, or confidential are studied. The author makes a scientific assumption that the developers of the international standard interpreted “appropriate confidentiality” as a sum of characteristics or rules used when handling information, which each State classifies under its legislation as restricted information and which must be stored in accordance with clearly established legal requirements. It is justified that each country has a system of access and admission of judicial and law enforcement officials to confidential information and rules under which a civil servant must provide the information received and handle it properly. Based on the legislation of the United Kingdom, the Czech Republic, the Federal Republic of Germany, the Republic of Lithuania, and the Republic of Poland, the author makes a comparative analysis of the application of the international legal standard on the treatment of confidential information by officials and identifies the peculiarities which are specific to each State.

It is concluded that the international principle of handling confidential information and other information in the field of judicial and law enforcement agencies is one of the main principles implemented in national legislation aimed at building a proper national legal order. However, each country has its own peculiarities of implementing the relevant international principle based on the goals of the law enforcement system, the domestic policy chosen by the state, existing historical and cultural traditions, established public views of the role and place of a civil servant in the state, etc.

Key words: international legal standards, confidential information, implementation, national legal order, judicial and law enforcement agencies.

Список використаних джерел:

1. Міжнародний кодекс поведінки державних посадових осіб. Прийнятий 23 липня 1996 р. *Міжнародні правові акти та законодавство окремих країн про корупцію*. Київ : Школяр, 1999. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_788#Text
2. Модельний кодекс поведінки державних службовців. Рекомендація R (2000) 10 Комітету Міністрів державам-членам Ради Європи щодо кодексів поведінки державних службовців (прийнята Комітетом міністрів на 106 сесії 11 травня 2000 року). URL: <https://surl.li/csgmat>
3. Statutory guidance: The Civil Service code. Published 30 November 2010. Last updated 16 March 2015. URL: <https://surl.li/ygenbs>
4. Европейский кодекс полицейской этики. Рекомендация Rec.(2001)10. Принята Комитетом министров Совета Европы 19 сентября 2001 года на 765-м заседании Представителей министров. URL: <https://rm.coe.int/0900001680928736>
5. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Zákon č. 106/1999 Sb. URL: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1999-106>
6. Etický kodex Úřadu vlády ČR. Rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády ČR č. 13/2016, kterým se vydává Etický kodex Úřadu vlády České republiky ve znění Rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády

- ČR č. 7/2019 ze dne 9. května 2019 a rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády č. 4/2021 ze dne 20. září 2021. URL: <https://surl.lu/ppqadx>
7. Etický kodex úředníků a zaměstnanců veřejné správy. URL: https://www.cuzzs.cz/userfiles/documents/Legislativa/Etický_kodex_uredniku_a_zamestnancu_verejne_spravy.pdf
 8. Bundesbeamtengegesetz vom 5. Februar 2009 (BGBl. I S. 160), das zuletzt durch Artikel 1 des Gesetzes vom 28. Juni 2021 (BGBl. I S. 2250) geändert worden ist. URL: <https://surl.lu/mxvfmg>
 9. LIETUVOS RESPUBLIKOS VALSTYBĖS TARNYBOS ĮSTATYMAS. 1999 m. liepos 8 d. Nr. VIII-1316, Vilnius. Valstybės žinios, 1999-07-30, Nr. 66-2130. URL: <https://surl.li/jmkcus>
 10. LIETUVOS RESPUBLIKOS POLICIJOS ĮSTATYMAS. 2000 m. spalio 17 d. Nr. VIII-2048. Vilnius. Suvestinė redakcija nuo 2020-07-01 iki 2022-12-31. Įstatymas paskelbtas: Žin. 2000, Nr. 90-2777; Žin. 2000, Nr. 101-0, i. k. 100101010ISTAI-2048. URL: <https://surli.cc/olvfot>
 11. USTAWA z dnia 21 listopada 2008 r. O służbie cywilnej. (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.). URL: https://orka.sejm.gov.pl/proc6.nsf/ustawy/125_u.htm
 12. Ustawa o Policji. Stan prawny aktualny na dzień: 02.12.2022. Dz.U.2021.0.1882 t.j. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji. URL: <https://lexlege.pl/ustawa-o-policji/>